

BIJDRAGE VAN IR. H.J. DE VRIES AAN INTERNETCONSULTATIE VOORSTEL VAN WET SPLITSING RvS EN OPHEFFING CRvB EN CBB.

Ik beperk mij in dit commentaar tot het deel opheffing CRvB. Ik ben gepensioneerd werknemer. Juist de mensen (zoals ik) met gedwongen ervaring met de CRvB uitspraken zullen een juichkreet hebben geslaakt bij het voornemen tot opheffing.

De structuur van de CRvB is een merkwaardige, omdat zij volgens de Wet op de Rechterlijke Organisatie feitelijk geen deel vormt van de rechterlijke macht, maar een apart gerecht is, ingesteld meer dan 100 jaar geleden via de Beroepswet. De CRvB heeft een zo groot aantal Staatsraden (waaronder de president), dat zij mag worden beschouwd als onderdeel van de Raad van State. Van de raadsheer-plaatsvervangers hebben twee personen directe banden met private zorgverzekeraars. Ten minste de schijn van afhankelijke en partijdige rechtspraak lijkt dus gerechtvaardigd.

Daarbij heeft de CRvB alleen een eigen, interne, klachtbehandeling. Klachten blijken zelfs niet als klacht geregistreerd, maar als ingekomen brief. De CRvB legt over klachten in haar Jaarverslag geen verantwoording af.

Mijn succesvolle wraking (door berusting) van een hooggeleerde rechter-plaatsvervanger werd gewoonweg niet vermeld in het Jaarverslag, maar wel dat er geen wrakingsverzoeken waren toegewezen.

Het vermogen tot zelfevaluatie en -correctie blijkt dus bij de CRvB volstrekt afwezig.

Het kernprobleem bij de CRvB is inhoudelijk, primair in het ontkennen en misinterpreteren van recht van de EU en het EVRM. Telkens is het hoofdkenmerk van die 'rechtspraak' dat rechthebbenden hun rechten worden ontzegd. Feitelijk had de CRvB al eind jaren vijftig moeten worden opgeheven na de ondertekening van het EVRM en de oprichting van de EEG en daarmee de wettelijke sociale zekerheid voor werknemers op Europees niveau via Verordening 3/58 (met de eigen wettelijke stelsels in de Bijlagen). De CRvB heeft steeds dit Europese rechtssysteem niet gerespecteerd. De CRvB is echter verplicht recht van de EU juist toe te passen.

Ik citeer punt 84 uit Advies 01/2009 van 8 maart 2011 van het Hof van Justitie EU

“84. Het bij artikel 267 VWEU ingevoerde stelsel omvat derhalve een rechtstreekse samenwerking tussen het Hof en de nationale rechterlijke instanties, in het kader waarvan deze laatstgenoemde deelnemen aan de juiste toepassing en de eenvormige uitlegging van het recht van de Unie en aan de bescherming van de door die rechtsorde aan particulieren verleende rechten.”

De CRvB moet verordeningen als 1408/71 of 883/2004 uitleggen zoals rechters in andere EU Lid-Staten doen. Er is geen ruimte voor eigen denkbeelden of interpretaties.

Een der basisprincipes in EU recht en het EVRM is dat in het algemeen belang belastingen mogen worden geheven en de opbrengsten herverdeeld, maar dat premies nauwkeurig moeten zijn en in evenwicht met de uitgaven (met solidariteit). De uitspraken van de CRvB dat sociale bijdragen zouden mogen worden geheven van gepensioneerde werknemers ten behoeve van het sociale zekerheidsstelsel van Nederland op grond van de Franse arresten C-34/98 en C-169/98 van het Hof van Justitie EU zijn hiermee niet verenigbaar (deze gaan specifiek alleen over inning van werkenden, niet van gepensioneerden).

Veel uitspraken van de CRvB, zoals die van 13 december 2011 over de Zorgverzekeringswet, vormen inmiddels een schandvlek. In de voorafgaande procedure Van Delft (C-345/09) informeerde de CRvB via de verwijzing het Hof van Justitie EU wel zeer selectief over de juridische situatie van de betrokkenen en de aard van de ZVW en de AWBZ.

Maar ik wil nog wel enkele kromme uitspraken noemen:

1° *ECLI:NL:CRVB:2010:BO7877*. De situatie in BO7877 is die van een in het buitenland (België) wonende in Nederland werkzame werknemer, die volgens EU recht grensarbeider is. Zijn echtgenote heeft gedurende zijn werkzame periode volledige AOW rechten volgens de Verordening 1612/68. Na zijn werkzame periode heeft zijn echtgenote rechten, zoals blijkt uit de arrest Gertraud Hartmann (C-212/05) zulks in tegenstelling tot de CRvB uitspraak.

2° *ECLI:NL:CRVB:2009:BJ 6362*. Hierin legt de CRvB uit dat ze zich aansluit bij de rechtspraak van de Hoge Raad der Nederlanden ten aanzien van ongelijke behandeling van ongelijke gevallen. De CRvB concludeert dat in de situatie in de procedure geen sprake is van een dergelijke ongelijke behandeling. Ongelijke behandeling van ongelijke gevallen kan echter alleen worden beoordeeld op basis van een vaststelling van de specifieke situatie. Maar de CRvB beroept zich in veel latere uitspraken op deze uitspraak in BJ6362. De CRvB doet daarmee *generieke* uitspraken in situaties die alleen op basis van inhoudelijk onderzoek van het *specifieke geval* kunnen worden beoordeeld. Dat strookt niet met waarheidsvinding en is willekeur.

3° *ECLI:NL:CRVB:2012:BW0485*. De CRvB concludeerde dat geen sprake was van directe of indirecte discriminatie. Het College voor de Rechten van de Mens (toen nog de Commissie Gelijke Behandeling) sprak haar Oordeel 2012-47 uit enkele weken voor de uitspraak in BW0485. De juridische situaties in BW0485 en die in Oordeel 2012-47 waren identiek. Het College voor de Rechten van de Mens concludeerde dat **juist wel** sprake was van discriminatie en wel van indirecte discriminatie op grond van ras en concludeerde dat voor deze indirecte discriminatie geen rechtvaardiging bestond. Hoe kan dat? Het herkennen van discriminatie is essentieel in de rechtspraak? Maar bovenal vereist recht van de EU dat de rechtspraak uniform is. Waarheidsvinding (de kern van rechtspraak) sluit uit dat verschillende conclusies mogelijk zijn.

Structuurmaatregelen, zoals opheffing van de CRvB, zijn op zich geen oplossing voor problemen als dubieuze wetgeving waarvan een oorzaak is de volledige vermenging van de politiek en topambtenaren met de financiële wereld zoals banken/ zorgverzekeraars en de continue functiewisselingen tussen deze groepen (Klink, Van Boxtel, Rouvoet, Buijink, Schultz, Van Gennip, en nu net P. Hasekamp, etc.). Het wetgevingsproces dat het algemeen belang zou moeten weerspiegelen is daarmee verworpen tot het belang van die financiële wereld, juist ten nadele van de burgers.

Maar de rechterlijke macht mag niet alles aan de wetgeving wijten. Veel rechtspraak is discutabel door lopende band rechtspraak, te veel hang naar rechtseenheid, te kort tijdsbestek per zaak, geen daadwerkelijk onafhankelijke rechter (maar rechters die slaafs bestuursorganen volgen).

Hiervoor zijn vele oorzaken, niet in het minst de huidige totale vermenging van advocatuur en rechterlijke macht, tunnelvisies bij de rechterlijke macht door samenwerking met steeds enkele bestuursorganen, vooringenomenheid, etc.

Slechte wet- en regelgeving uit zich ook in de eindeloze pesterijen (een vorm van geestelijke foltering) die gepensioneerden moeten ondergaan: Het ziekelijk voyeurisme van de wereldwijde AOW controles (wereldreizende! controleurs van de SVB), ieder jaar wel een aantal voorstellen ergens rechten te verminderen, dagelijks rampnieuws over bedrijfspensioenen, etc.

Een voorbeeld was de zgn. MKOB, die – ondanks vele negatieve adviezen – door de regering pas werd teruggenomen nadat de EU een infractieprocedure was gestart. De 100 miljoen die de regering via de MKOB aan gepensioneerden wilde ontnemen, kon men direct vinden in de 9 miljard toeslagen.

In het bestuursrecht dient te worden opgenomen dat gepensioneerde werknemers na hun pensionering geen nieuwe beschikkingen meer krijgen op straffe van sancties tegen het bestuursorgaan. Nederland wil toch het Handvest Grondrechten van de EU ouderen juist bescherming zou moeten bieden, respecteren?.

Dat Nederlandse gepensioneerde werknemers geen wettelijk pensioen uit werk hebben, zoals Nederland wel aangaf in de verordening 3/58, is mede te danken aan de 'rechtspraak' van de CRvB.

Conclusies

1° Directe opheffing van de CRvB is noodzakelijk onder **gelijktijdige** start van een onafhankelijk onderzoek naar de inhoudelijke kwaliteit van haar rechtspraak. Laat daarin de huidige rechters van de CRvB schriftelijk getuigenis afleggen over hun rechtspraak en daarbij inhoudelijk ingaan op de vele kritiek.

2° Neem maatregelen om te voorkomen dat de rechters van de CRvB na de opheffing functies krijgen in de gerechtshoven of de Hoge Raad (isoleer de rotte appels).

3° School de gerechtshoven, die de taken van de CRvB moeten overnemen, bij op het gebied van recht van de EU en het EVRM, primair de jurisprudentie van het HvJ EU en het EHRM. Overweging verdient ook de mogelijkheden van programmering van de jurisprudentie van het Hof van Justitie EU in kunstmatige intelligentiesystemen na te gaan. Dat zou de kwaliteit verbeteren.

4° Voer een onafhankelijk systeem in van kwaliteitstoetsing in de rechtspraak, bijv. door steekproefgewijs inhoudelijk onderzoek. Opgemerkt zij dat de Raad voor de Rechtspraak geen taak heeft in de toetsing van de inhoudelijke kwaliteit. Een dergelijke audit dient te kunnen resulteren in sanctiemogelijkheden tegen rechters, zoals demotie. Dat kan ook corruptie/ambtsmisdrijven bij de overheid voorkomen.

5° Verbeter de wetgeving door instelling van een Grondwettelijk Hof, dan wel uitbreiding van de taken van de Hoge Raad met toetsing van nieuwe wetgeving. Stel vooraf aan nieuwe wetgeving het (Europese) juridische kader vast.

6° Maak de cassatie rechtspraak transparant in plaats van vrijwel alles te dumpen in black box artikel 81 RO.

Het lijkt mij dat alleen door dit totaal aan maatregelen een daadwerkelijke verbetering is te bereiken.